

Sygn. akt V Pa 127/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Andrzej Marek. (spr.)

Sędziowie: SSO Jacek Wilga, SSR del. Agata Mularska - Karamon

Protokolant star. sekr. sądowy Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2015 r. **w Legnicy**

na rozprawie

sprawy z powództwa E. Z.

przeciwko (...) w L.

o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie IV Wydział Pracy

z dnia 24 sierpnia 2015 r. **sygn. akt** IV P 99/15

I. **oddala apelację,**

II. **nie obciąża powódki kosztami zastępstwa procesowego należnymi stronie pozwanej w postępowaniu apelacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 sierpnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Lubinie oddalił powództwo E. Z. o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne wniesione przeciwko (...) w L.. Sąd I instancji uznał, że uzasadnioną przyczyną wypowiedzenia powódce stosunku pracy była likwidacja jej stanowiska pracy robotnika gospodarczego w związku ze zmianami organizacyjnymi w (...). Sąd - na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego - ustalił bowiem, że we wszystkich jednostkach strony pozwanej, w tym w (...) gdzie pracowała powódka, zlikwidowano etaty robotników gospodarczych, poprzez rozdzielenie zadań innym pracownikom – pokojowym i konserwatorowi. Wyjątkiem było stanowisko robotnika gospodarczego w (...)bowiem pracownik w tej jednostce zakres obowiązków miał poszerzony o rozwożenie ciepłych posiłków podopiecznym(...) i utrzymanie stanowiska w takim kształcie było konieczne dla realizacji potrzeb pracodawcy. Jednocześnie Sąd uznał, że dowody przedstawione przez powódkę nie potwierdziły jej twierdzeń, jakoby kryterium doboru jej do zwolnienia była przynależność do związków zawodowych, podkreślając, że pracodawca nie musiał stosować żadnych kryteriów zwolnienia, gdyż likwidował jedyne stanowisko robotnika gospodarczego, jakie funkcjonowało w miejscu pracy powódki.

Powyższy wyrok w całości zaskarżyła E. Z., zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego tj. :

1. przepisów art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego, polegającą w szczególności na:

- błędnym przyjęciu, iż powódka nie wykonywała czynności związanych z pomocą przy bezpośredniej opiece nad dziećmi, podczas gdy jak wynika z zeznań świadków powódka często pomagała opiekunkom w karmieniu i przewijaniu dzieci w grupach żłobkowych, w których brakowało personelu,

- przyjęciu, że powódka zatrudniona była na stanowisku robotnika gospodarczego podczas gdy z zakresu wykonywanych przez nią obowiązków wynika, że wykonywała ona w rzeczywistości pracę na stanowisku pokojowej, a pozostałe czynności które wykonywała zostały przejęte przez konserwatora, któremu zwiększono etatyzację z 1/2 do całego etatu;

- oparciu się jedynie na treści zeznań świadków strony pozwanej, tj. A. Z., K. F., S. F. oraz całkowitym pominięciu treści zeznań świadków A. D. oraz A. S. w zakresie wykonywanych przez powódkę obowiązków w trakcie zatrudnienia u strony pozwanej, rozdziału obowiązków wykonywanych przez powódkę na pozostałych pracowników, a także przyczyn występowania pracowników ze związków zawodowych,

- uznaniu za wiarygodną przyczynę wystąpienia ze związków zawodowych przez E. B., podczas gdy w okresie jej wystąpienia ze związków strona pozwana zatrudniła na stanowisku pokojowej córkę E. B.,

- uznaniu, iż nie zachodzi zależność między pozostawianiem powódki w związku zawodowym, a likwidacją jej stanowiska pracy, podczas gdy z zeznań świadków wynika, iż pracodawca wywierał naciski na pracowników w celu ich występowania ze związków zawodowych, co często wiązało się z korzyściami dla tych pracowników, bądź członków ich rodzin,

- uznaniu, iż strona pozwana uzasadniła konieczność zwiększenia wymiaru etatu pracownikowi zatrudnionemu na stanowisku konserwatora, podczas gdy z zakresu wykonywanych przez niego czynności wynika, iż nie było to konieczne;

2. przepisów art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nie wskazanie w uzasadnieniu wyroku przyczyn odmówienia wiarygodności i mocy dowodowej dowodom z zeznań świadków A. D. oraz A. S..

Jako konsekwencję powyższych naruszeń skarżąca wskazała nadto obrazę przepisów prawa materialnego tj. przepisu art. 45 § 1 k.p. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie - polegające na przyjęciu, iż przyczyna wskazana w wypowiedzeniu była zasadna i prawdziwa, podczas gdy faktycznie do likwidacji stanowiska powódki nie doszło.

W uzasadnieniu apelacji powódka podniosła, że rozdzielenie jej obowiązków pomiędzy pokojowe nastąpiło ze szkodą dla dzieci w (...) i wskutek jej zwolnienia w placówce widoczny jest brak pracownika, który by sprzątał i pomagał pokojowym przy karmieniu dzieci.

Wskazując na powyższe powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej kosztów procesu za obie instancje.

Strona pozwana w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Podniesione przez powódkę zarzuty nie są zasadne, a prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu I instancji nie budzi wątpliwości.

Sąd Okręgowy w pełni podziela, uznając za własne, ustalenia faktyczne i ocenę prawną poczynione przez Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie. W szczególności Sąd II instancji nie dopatrył się sprzeczności w ustaleniach odnośnie rzeczywistego zakresu obowiązków pracowniczych powódki, przyczyn zwolnienia i braku wpływu na taką decyzję pracodawcy przynależności związkowej powódki, uznając że zostały poczynione w oparciu o prawidłowo przeprowadzone dowody, ocenione w sposób logiczny i zgodny z zasadami doświadczenia życiowego.

Godzi się przypomnieć, że ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego, powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne.

Sąd Rejonowy w żadnym razie nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów, a przedstawiona w apelacji wersja okoliczności sprawy nie znajduje potwierdzenia w zebranych przez ten sąd materiale dowodowym. Wbrew twierdzeniom powódki, ani zeznania świadków A. D. oraz A. S., jak i nawet przesłuchanie samej powódki nie potwierdzają, że rzeczywisty charakter jej pracy świadczonej na rzecz strony pozwanej odpowiadał zakresowi pracy pokojowej, jak i nie wynika z nich, że zwolnienie powódki miało związek z jej przynależnością związkową. Świadek A. D. wskazała bowiem, że powódka jedynie w razie braków personelu pomagała w karmieniu dzieci, co w zasadzie potwierdziła też powódka, dodając, że braki te występowały często. Z kolei świadek A. S. wskazała, że swoje twierdzenia o tym, że powódka stale była angażowana w pomoc przy każdym posiłku dzieci, czerpie jedynie z relacji samej powódki, co wyklucza uznanie jej zeznań za miarodajne dla czynienia ustaleń faktycznych w tym zakresie, zwłaszcza w kontekście odmiennych zeznań samej powódki.

Odnośnie podnoszonych przez skarżącą kwestii wpływu jej przynależności do związku zawodowego, Sąd Rejonowy dokonał słusznych rozważań uznając, że okazała się ona nieistotna w sytuacji powódki. Jak trafnie wskazano w zaskarżonym wyroku, stanowisko pracy powódki (robotnik gospodarczy), zostało zlikwidowane poprzez rozdzielenie zadań przypisanych do tego stanowiska pomiędzy innych pracowników, wykonujących dotąd prace innego typu – prace pokojowych i konserwatora. Stanowiska tożsame, tj. z takim samym zakresem zadań jaki miała powódka, zlikwidowano także w innych jednostkach strony pozwanej (nie zatrudniono nowego pracownika na miejsce dwóch innych robotników gospodarczych, którzy zakończyli zatrudnienie w związku z przejściem na emeryturę oraz upływem terminu obowiązywania umowy o pracę na czas określony). Skoro decyzją strony pozwanej wprowadzono likwidację wszystkich stanowisk pracy robotników gospodarczych o typowym zakresie obowiązków związanych głównie z utrzymaniem czystości w danych obiektach (za wyjątkiem stanowisko robotnika gospodarczego w (...))co było jednak uzasadnione odmiennym zakresem obowiązków pracownika zatrudnionego na tym stanowisku, to nie zachodziła potrzeba ani też możliwość porównywania kwalifikacji i sposobu wykonywania przez powódkę obowiązków pracowniczych z innymi pracownikami zajmującymi identyczne stanowiska. Likwidacja stanowiska pracy stanowi samodzielny, wystarczający i uzasadniony przyczynę wypowiedzenia pracownikowi umowy o pracę, w sytuacji likwidacji jedyne stanowiska w danym schemacie organizacyjnym zakładu pracy, jak i w przypadku likwidacji wszystkich stanowisk tego samego typu. Nie istnieje wtedy potrzeba doboru pracowników do zwolnienia spośród pracowników zatrudnionych u pracodawcy w tym samym charakterze (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1999 r., I PKN 268/99, OSNP 2001 nr 2, poz. 39). Jednocześnie nieuprawnione jest porównanie sytuacji pracownika, którego stanowisko pracy nie ulegało likwidacji, z sytuacją pracownika, którego stanowisko podlegało likwidacji w wyniku przeprowadzanych zmian, skoro Kodeks pracy nie zawiera przepisu, który uzależniałby możliwość dokonania wypowiedzenia z powodu likwidacji danego etatu od zaoferowania pracownikowi innej pracy (pracy innego

typu), odpowiedniej do posiadanych przez niego kwalifikacji zawodowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2013 r., I PK 243/12, Legalis nr 734487).

Odnosząc powyższe rozważania prawne do sytuacji powódki, niewątpliwie pracodawca nie miał potrzeby ustalania kryteriów doboru powódki do zwolnienia, skoro ze swej struktury organizacyjnej wyeliminował wszystkie stanowiska pracy z zakresem obowiązków takim jak miała powódka, a o tym, że zwalniając ją po żadne kryteria doboru nie sięgał, świadczą też zebrane w sprawie dowody, co wyczerpująco opisał Sąd Rejonowy. Zeznania świadków powołanych w apelacji, jak i treść zeznań powódki, w których zostało wskazane, że likwidacja stanowiska powódki miała na celu wyeliminowanie jej jako pracownika należącego do związku zawodowego, oparte są jedynie na subiektywnym przekonaniu tych świadków i skarżącej o istnieniu zamiaru pracodawcy pozbycia się pracowników o przynależności związkowej, które to przekonania opierają na fakcie wystąpienia niektórych pracowników pozwanej ze związków zawodowych. Tymczasem brak jest dowodów na to, że wskazywane przez powódkę przypadki wycofania deklaracji członkowskich były spowodowane naciskami pracodawcy. Co więcej – o braku takich przyczyn wystąpienia ze związków świadczą wprost zeznania zainteresowanych pracowników – E. B. i T. K.. Apelacja nie zawiera żadnych celnych argumentów podważających ustalenia Sądu w tym zakresie.

Na ocenę prawidłowości zaskarżonego wyroku nie mogły też wpływać żadne sugestie powódki dotyczące nieuzasadnionego (w jej ocenie) ekonomicznie i funkcjonalnie działania pracodawcy polegającego na likwidacji jej stanowiska pracy. Ocena potrzeby dokonania określonych zmian organizacyjnych, w tym likwidacji danego stanowiska, należy bowiem do autonomicznej sfery działalności pracodawcy, która pozostaje poza kontrolą sądu pracy.

Za niezasadny należało uznać też zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy dyspozycji art. 328 § 2 k.p.c. Zauważyć należy, że o uchybieniu temu przepisowi można mówić jedynie wtedy, gdy treść uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 r., I CKN 185/01, Lex nr 52726, a także wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 18 marca 2003 r., IV CKN 1862/00, Lex nr 109420, z dnia 5 października 2005 r., I UK 49/05, M.Praw. 2006, nr 4, s. 214). Tymczasem, w rozpoznawanej sprawie taka sytuacja nie zachodziła.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację uznając ją za bezzasadną.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym Sąd wydał (uznając powódkę za stronę przegrywającą sprawę w rozumieniu art. 98 k.p.c.) na podstawie art. 102 k.p.c., mając na względzie jej sytuację osobistą i majątkową.

SSO Jacek Wilga SSO Andrzej Marek SSR/del./ Agata Mularska - Karamon